

EL LLENGUATGE

Cada dia surt el sol

2/II/1977

«Cada dia surt el sol i plou set cops la setmana.» Formen aquesta frase que hem transcrit, dos versos de la poesia «La terra de Xauxa», del famós recull *El Trobador Català*, d'Antoni Borri i Fontestà, amb el qual diverses generacions de catalans es van familiaritzar amb l'expressió escrita de la pròpia llengua, i que no fa gaire ha estat, encara un altre cop, reeditat. És una frase perfecta, reflex d'una llengua viva que, quan es manifestava espontàniament, es resolia en formes genuïnes i tradicionals. Efectivament, al costat de les imperfeccions de llenguatge pròpies de l'època —anterio a l'ordenació gramatical de Fabra— trobem en aquest aplec de poesies i llegendes una munió de solucions encertades, de formes vives i correctes, que encara ens poden servir de model.

Contràriament a aquestes formes modeliques, molts dels que avui haguessin de redactar la frase amb què hem encapçalat aquesta nota, ho farien dient: «Tots els dies surt el sol...». Així és tal com ho veiem, molt sovint, en programes, anuncis i cartells, en què es dona notícia de la celebració d'actes, cursos, recitals i representacions diverses: «tots els dies a les sis», «totes les tardes», «tots els diumenges al matí»... Sense que aquestes expressions es puguin condemnar categòricament, no hi ha cap raó per a bandejar sistemàticament l'ús de l'adjectiu distributiu cada —que designa separadament, individualitzant-los, tots els elements que formen un conjunt—, el qual hi resulta més propi i correspon, a més, a l'expressió viva i espontània: cada dia a les sis, cada tarda, cada diumenge. Caldria que ho tinguessin en compte, doncs, els encarregats de la confecció dels anuncis a què ens hem referit. Notem, encara, un cas en què l'ús de «tots» resulta especialment descertat: «Es veuen tots els tres dies» en lloc de Es veuen cada tres dies.

ALBERT JANE